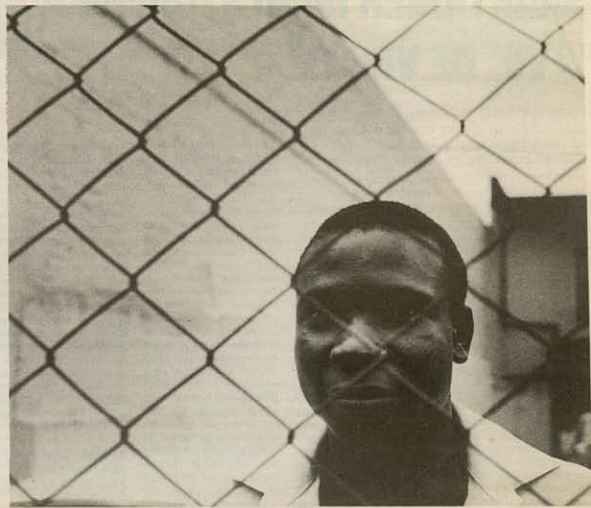

SOL DARITET

JOE SLOVO:

NATIONALISME OG KLASSEKAMP I SYDAFRIKA

Joe Slovo, formand for Sydafrikas kommunistparti (SACP) holdt for nylig en tale om SACP og ANC's rolle i Sydafrika på årsdagen for kommunistpartiets stiftelse 65 år tidligere. Han talte om nødvendigheden af at forbinde kampen for national befrielse og klassekampen, og om hvorfor Botha og hans støtter i vesten vil splitte ANC for at fastholde den kapitalistiske udbygning i Sydafrika.

Han beskriver derefter hvorfor Botha, Reagan og andre i den vestlige verden er så interesserede i at splitte ANC ved at beskyldte den for at være kommunistisk domineret og gå kommunisternes erinde. Det er gået op for selv den mest typkandede af de reaktionære, at på et eller andet tidspunkt vil det være nødvendigt at forhandle med ANC, og derfor er det vigtigt at få splittet ANC, så man får udkaldt den revolutionære gruppering i ANC, som rækker ud over en sort nationalisme og borgerlig demokratiplafteise.

Han taler videre om hvordan både SACP og ANC - dengang begge organisationer stadig var legale - arbejdede sammen, og hvor kommunisten også dengang var medlemmer af ANC og ikke lagde skjul på deres samtidige medlemskab af SACP.

Årsagen til samarbejdet ligger i: "... generelt set er kapitalistisk udbygning og racistisk dominans i Sydafrika stærkt en naturlig forbindelse mellem national befrielse og social frigørelse, en sammenhæng, som det nu ikke længere lader sig gøre adskille. Den voksende forståelse af denne sammenhæng

er årsagen til kommunistpartiets voksende popularitet. Det blev dramatisk understreget af en opinionundersøgelse som sagde, at 77% af de sorte i byerne var for socialisme" (undersøgelserne er offentliggjort i Financial Mail den 20. sept. 1985).

"Som betingelserne er i Sydafrika, behøver man ikke at være doktrinar marxist-leninist for at forstå, at en befrielse som kan omhandle en omstrukturering af valsegtemet, der ikke fundamentalt ændrer ved racistisk dominerede samfundsproduktion, ikke er nogen frigørelse overhovedet."

"Du behøver kun at være en erlig motiveret sort nationalist for at begribe, at den politiske dominans kun har været midlet til at beskytte økonomiske privilegier og dominans. Dette forklarer også, hvorfor der for så mange af vores største nationale personligheder kun har været et kort skridt fra nationalismen til kommunisme."

"Hovedindholdet af den øjeblikkelige kamp centereres omkring ANCs 'freetdom charters' (Frihedsbrevet), som forsyner bevegelsen med en platform som kan forene forskellige klasser og sociale grupper i kampen for et ikke-racistisk, demokratisk Sydafrika baseret på flertallets vilje. Implicit i en sådan demokratisk sejr

vil ligge det øjeblikkelige behov for at ændringerne den nationale økonomi i befolkningens interesse. Dette må oplygt medføre statslige initiativer i forhold til jordspørgsmålet og overfor de store forretningsmonopoler som dominerer minedriften, banker og industri. I praksis vil spørgsmålet om hvilken vej Sydafrika vil tage efter den nationale befrielse blive afgjort af de aktuelle styrkeforhold de klasser imellem, som er kommet til magten."

"Men vi er endnu ikke kommet til dette mål og derfor er det mest brændende problem, som vi alle står foran - kommunister selv som ikke-kommunist - er hvordan fuldender vi denne opgave. Det er afgørende at skabe den bredest mulige front i kampen mod det racistiske regime. Og en front indeholder pr. definition forskellige grupperinger. ANC er helt klart den afgørende kraft i denne front.

Men specielt i den sidste tid er der opstået en bred vifte som går ind for et afgørende brud med apartheid, men som ikke nødvendigvis deler ANCs mere radikale mål."

"På den anden side må der ikke herske nogen tvivl om den afgørende placering, som ANC indtager, og generelt sagt kan den umiddelbare fremtid kun afgøres med ANC som den konstruktive kraft på dette område. Vi forklarer derfor den ofte gentagne påstand fra Botha og hans vestlige venner, at ANC kun er en blandt mange sorte bevelger, som alle skal behandles

på lige fod. Denne påstand er kun et forsøg på at svække ANC som den afgørende kraft i den kommende ændring af samfundet der gennemføres, at den del af magten som de lægger sig til, ikke fører til, at de havde mistet den reelle kontrol med samfundets udvikling."

"Vi må heller ikke lukke øjnene for at den øjeblikkelige nationaldemokratiske alliance repræsenterer et bredt spekter af forskellige sociale lag og klasser (overvejende sorte) som leder i varierende grad af national og økonomisk undertrykkelse. Selvom alle for øjeblikket støtter parolen om magt til folket (People's power), kan vi ikke regne med at de deler den samme opfattelse af dens indhold og fremtid."

"Lig ANC, som ikke kan eller skal forholde sig udelukkende til kampen ud fra en enkelt klasses interesse, går SACP ind for arbejderklassens interesser specielt. Det er vores primære opgave både som uafhængigt parti og som del af alliancen med ANC at varetage og frembringe den dominerende rolle som arbejderklassen bør have."

Slovo taler derefter om vigtigheden af at minoriteterne i et kommende frit Sydafrika bliver sikret deres rettigheder i modsætning til hvordan det nuværende hvide mindretal undertrykker det store sorte flertal. Men samtidig understreger han, at det kun kan foregå i et Sydafrika baseret på flertallets vilje og siger derefter:

"... lighed må finde sted mellem individer og ikke via race- eller etniske skillerlinjer som sådanne, og hvis nødvendigt således ved anvendelse af konstitutionelle garantier."

I sidste del af talen kommer han ind på hvordan den umiddelbare fremtid efter apartheidstyrets fald kan og bør organiseres i samfundsproduktionen"

"... hvordan bærer vi os ad med at forene behovet med øjeblikkelige ændringer i produktionen mere ligeheds mæssig økonomisk reining, med kravet om øjeblikkelige økonomiske forbedringer og de forventninger som masserne stiller om indfrielsen af øjeblikkelige behov? Vi er af den opfattelse, at der på lang sigt er harmoni mellem disse to faktorer, ja, vi mener faktisk, at de er nødvendige forudsætninger for hinanden."

"Men der vil et stykke tid efter apartheidets afskaffelse være en blanded økonomi i samfundet, som vil tillade en vis rolle for ikke-monopolistisk virksomhed på forskel-

lige niveauer. Der vil være en plads for den sorte småkapitalist, som nu bliver racismemæssigt og økonomisk diskrimineret såvel som for hvide forretningsfolk, som er indstillet på at acceptere den nye tingens tilstand. Under den forudsætning at den gamle herskende klasser økonomiske og politiske magt er ophørt og den nye stats magtstruktur og samfundsapparat er i overensstemmelse med det Frihedsbrev som ANC har som platform, vil eksistensen af denne blandede økonomi være til fordel for det arbejdende folk og fungere som en springbræt mod en socialistisk fremtid og åbne op for det fremtidige samfund vil blive afgjort via den politiske debat og ikke via kampen i gearterne."

"Men indtil vi når så langt vil massekampens politiske former sammen med en intensivering af den revolutionære vold være kampens betingelser."

Overset og redigeret af LANCE

JOE SLOVO

Oprindelig uddannet som sagfører i Sydafrika. Mangedigtig medlem af kommunistpartiet i Sydafrika (SACP). Nu formand for SACP.

Er eneste hvide medlem af ANCs centralkomitee, og har som sin vigtigste post: chef for ANCs militære afdeling (Umkonto ve Sise - Nations spy). Hans kone, Ruth First, var undervise ved universitetet i Maputo i Mocambique, blev dræbt ved en bombebombe organiseret af medlemmer af sikkerheds-tjenesten i Sydafrika.

Slovo gik under jorden og forlod Sydafrika i 1963 og beskrevs sædvanligvis i sydafrikanske aviser som den mand, efterretningstjenesten betalt vil have fingre i, og værende hjernebag ANC-militære aktioner.

SANKTIONER IMOD SYDAFRIKA

— L DE VRKE?

Der er snakket meget i mange år om økonomiske sanktioner imod Sydafrika, nu ser der ud til at ske noget, men er sanktionerne omfattende nok? Hvad er virkningen på det sydafrikanske samfund? Og hvad vil der ske med de afrikanske frontlinjestater, hvis Sydafrika gør gengæld overfor dem?

SANKTIONER ER VED AT BLIVE RESPEKTABLE I DEN KAPITALISTISKE VERDEN

I efterhånden mange år har anti-apartheid-komiteer verden over kæmpet for at få den vestlige verden til at indføre økonomiske sanktioner overfor Sydafrika for at støtte ANC og andre bevægelser, der kæmper for apartheid-styrets endelig.

Nu er der ved at komme skred i tingene, der er ikke ret mange lande, som ikke i det mindste verbalt har forpligtet sig til sanktioner af en eller anden art overfor Sydafrika. Men der er sta-

dig en lang vej at gå, hvis der skal indføres økonomiske sanktioner som batter noget. Det ser man tydeligt af Thatcher-regeringens håndrakkede afvisning af at indføre sanktioner af væsentlig betydning overfor Sydafrika. Men efter det sidste Commonwealth-møde blev Thatcher tvunget til at være med til nogle få sanktioner imod Sydafrika, som vil blive foreslået på EF-topmødet i september.

Det er sandsynligt, at der på dette møde bliver vedtaget et forbud mod import af frugt og grøntsager fra Sydafrika, et forbud mod vestlig flytrafik, men nok mere tvivlsomt er et forslag om forbud mod import af kul og stål fra Sydafrika.

Det vil netop have en vis virkning, hvis EF lukkede af for både kul og stålimporten fra Sydafrika, specielt stål, da kulimporten primært går til Danmark og Frankrig, som allerede har taget beslutning om at afvikle denne import. Stål- og kulimporten til EF-landene er 7-8 gange så stor i værdi som importen af frugt og grøntsager fra Sydafrika.

Men ifølge en økonom, Brian Bolton, som har udgivet en bog om økonomiske sanktioner imod Sydafrika, vil en økonomisk boycot primært have virkning, hvis den også omfatter Sydafrikas vigtige eksport af guld og platinum. Guld og platinum kan ikke udvindes ret mange steder i verden og Sydafrika får en stor del af sine eksportindtægter via salget af disse to råstoffer. Derfor er det jo nok ikke tilfældigt, at de ikke har været nævnt som værende foreslået omfattet af boycotten.

BEGRÆNSEDE ØKONOMISKE SANKTIONER: BEGRÆNSET POLITISK EFFEKT

Det siger sig selv, at begrænsede økonomiske sanktioner kan forudses kun at have begrænset poli-

tisk effekt overfor apartheid-styret. Det mest sandsynlige er, som vi allerede har set det, en blank afvisning af at bøje sig for økonomiske trusler og at den hvide afrikaaner-befolkning rykker sammen i enhed overfor en fjendtlig omverden, som støtter «terroristerne/kommunisterne». Det er de økonomiske konsekvenser er begrænsede, gør jo netop, at de er til at leve med, og det vil være let for Botha-regimet at få folk til at spænde livremmen en tak eller to ind for at klare udfordringen mod deres privilegier på lang sigt.

Desuden er det også muligt at det kan lykkes for apartheid-styret delvis at kompensere for evt. økonomisk tab på frugt, grøntsager, kul og stål via merrisepri på guld og platinum.

Som en konsekvens af den voksende trussel om sanktioner overfor Sydafrika har markedet for guld og platinum reageret kraftigt. Specielt prisen på guld er steget markant på bare et par uger. Den 31. juli var prisen pr. enhed guld \$ 352, men allerede den 12. august var den oppe på \$ 387 og børseeksportører frudser, at inden årets udgang vil prisen ligge på omkring de \$ 500. — Det er klart, at hvis en sådan udvikling fortsætter, så vil en stor del af Sydafrikas tab på andre eksportområder blive erstattet af en ekstraordinær indtægt på guldsalget.

Derudover har den sydafrikanske regering i mange år arbejdet på at gøre landet selvforsynende i så høj grad som muligt. Det har været kostbart, for det er selvfølgelig urentabelt i forhold til verdensmarkedspriserne på gamle produkter, selv af fremstille dem, men man har så statsubsideret sådanne industrier for at få dem til at overleve, under truslen om at økonomiske sanktioner blev indført i fremtiden.

Derfor er virkelige politiske ændringer ved hjælp af økonomiske sanktioner kun mulig, hvis de omfatter alle ovennævnte grupper, samtidig med at der lukkes af for Sydafrikas muligheder for lån, og investeringer fra den vestlige kapitalistiske verden.

Som øjeblikkelige sanktioner, som mere har politisk-psykologisk virkning nævner Brian Bolton bl.a.: indstilling af ul flytrafik til Sydafrika, således alle

sydafrikanere, hvadenten det er turist eller forretningrejser, skal rejse til et andet afrikansk land for at komme med fly til f.eks. England eller USA, et forbud mod at eksportere piller til Sydafrika (hvor et dansk firma ifølge Bolton skulle stå for størstedelen af Sydafrikas import af denne vare), samt et forbud mod al videregående TV- og nyhedsstof til det sydafrikanske TV- og radionet. — Sådanne sanktioner har ganske vist ikke nogen økonomisk effekt, men vil i høj grad gøre det klart for sydafrikanerne, at der er en stærk modstand imod deres system ude i verden.

SYDAFRIKAS JERNGREB OM FRONTLINJESTATERNE

Hvor de vestlige lande ikke vil lide under at indføre økonomiske sanktioner imod Sydafrika i nærværende grad, vil det kunne rammes af de afrikanske frontlinjestater hårdt.

Både Zimbabwe, Zambia, Mocambique og Angola er i større eller mindre grad afhængig af Sydafrika. Det gælder specielt problemet om transport af deres varer til de oversiske markeder, hvor de for en stor dels vedkommende afhænger af det sydafrikanske vej- og jernbanenet for at komme ud til afskibningshavne i Sydafrika.

For at afvikle denne utålelige afhængighed af apartheid-styret har disse lande med held hjulpet fra lande i den vestlige verden prøvet at få stablet et alternativt vej- og jernbanenet på benene: Beira-ruten. Denne rute er 298 kilometer lang og 50 km bred og strækker sig fra det østlige hjåland i Zimbabwe gennem sump, bjerge og dale frem til havenbyen Beira i Mocambique ud til det Indiske Ocean. Beira-ruten skal både være en jernbanerute, et vej og huse en ollerledning for dermed at kunne transportere hele den handel, som frontlinjestaterne nu er tvunget til at fore jernbaner Sydafrika og dermed bliver afhængig af dette styres nåde.

F.eks. er Zimbabwe for 90% af sin handel afhængig af Sydafrika og er nok det land, som har været mest interesseret i at denne rute kom op på stå. Det har været et stort problem for trans-

FRA EN BOYKOT-AKTION

port ad denne rute, at oprørsbevægelsen i Mocambique, MNR, konstant foretog angreb på Beira-ruten, og hæren i Mocambique har været ude af stand til at forsvare den. Det har medført at Zimbabwe har stillet med 10.000 mand af sin hær til at beskytte ruten og bekæmpe MNR. Det er en enorm byrde for Zim-

babwe at holde en fjerdedel af sin hær i dette område, og det koster landet 20% af sit budget at prøve at holde denne rute åben.

Det er blevet beregnet, at hvis Beira-ruten først var fuldt udbygget og var en sikker rute, ville den kunne klare 5.1 millioner tons gods, hvad der overstiger svaret til hvad frontlinjestater-

OD SYDAFRIKANSK FRUGT

Hvide »afrikaaners« siger:

TIL HELVEDE MED OMVERDENEN

I de sidste måneder har de hvide sydafrikanere rykket sammen på højrefløjen, entusiastisk balfaldet undtagelsestilstanden og er indstillet på at bekæmpe sort fertal/ANC til sidste mand uanset konsekvenserne.

Siden den nuværende undtagelsestilstand blev indført i midten af juni har man kunnet iagttage en klar tendens til at de hvide sydafrikanere er rykket sammen ude på højrefløjen.

Indtil undtagelsestilstanden blev indført, var der en stigende kritik af Botha og hans regering for at være bled overfor den sorte befolkning og for at lade sig påvirke for meget til at snakke reformer i Sydafrika under pres fra udlændet. Denne kritik kom specielt fra en neo-nazistisk gruppe, AWB (Afrikaner Weerstandsbevægelse), som både er en para-militær og en politisk bevægelse. Deres leder er Eugene Terre Blanche, som kan være en ligeså farlig, som oratorisk, begavelse som visse tidligere udi denne branche.

Han har kørt en kritik af Botha-styret, om at det var for blødt overfor *terrorister og kommunister* (ANC m.fl.) og mener, at det endelig opgør til sin tid vil stå mellem AWB og ANC, hvor andre politiske og militære faktorer er fejjet til side.

Men med undtagelsestilstandens indførelse, fængslingen af tusindvis af sorte medlemmer af ANC, UDF og COSATU sammen med den klare afvisning af presset fra vesten om reformer, frigivelse af Mandela og legalisering af ANC har Botha gendruvet meget af det tabte land. Så meget, at der nu alvorligt spekuleres i at afholde ekstraordinært valg her i efteråret for at høre de politiske frugter af opbakningen bak regeringen og den mindskede støtte til de mest højreorienterede bevægelser såsom AWB.

Ifølge New Statesman fra den 27. juni er Botha direkte blevet opfordret af vesten til at afholde dette valg i utide for at forhindre, at i 1989 ved et ordnadt valg i AWB kan høre frugterne af deres politiske linje. Ifølge denne artikel har AWB allerede i omfattende grad infiltreret både den sydafrikanske hvide og sikkerhedsbevægelse, som traditionelt er ret højreorienteret, og flere vestlige lade skulle for undtagelsestilstanden overfor Botha-regeringen have udtrykt bekymring for et højreorienteret kup, hvis udviklingen fortsatte.

Uden at optage undtagelsestilstanden som indført af Botha for at foregive en sådan udvikling, er det oplagt, at han har kunnet drage fordel af undtagelsestilstanden til også at tage vinderen ud af sejlene på AWB.

SORT OG HVID I SYDAFRIKA: SOM TO FORSKELLIGE PLANETER

Der har været mange reportager i de sidste par år som har beskrevet - indtil det groteske - den hvide sydafrikaners uvidenhed om de levevilkår, som den sorte befolkning har, og hans totale mangel på interesse i at kende til det. Så da Botha indførte undtagelsestilstanden blev det hilst med tilfredshed og glæde. Nu kunne man så måske få fred for de enkelte sporadiske angreb, som havde været på de hvides boligområder. At der hersker nød, sult, undertrykkelse i uhyggelig grad blandt de sorte ved den hvide sydafrikaner ikke ønsker heller ikke at vide det.

Han ønsker at leve i sin beskyttede verden, hvor sikkerhedsstyrkerne kan sikre; at han aldrig bliver forstyrret af virkeligheden udenfor sit boligområde.

Og hvor det statsretlige radio og TV sikrer, at der ikke kommer forstyrrende oplysninger og analyser, som kan ryste ham ud af denne opfatelse.

Som en reaktion på at det alligevel er svært at holde virkeligheden fra livet, rykker den almindelige hvide afrikaaner (af boerooprindelse) så yderligere ud på højrefløjen sammen med Botha, således at der ifølge en sydafrikansk professor, Willem Klaynham, som er leder af departementet for politiske studier ved University of South Africa, *»i realiteten ikke er nogen forskel mellem regerings-tilhængere og den neo-nazistiske Afrikaner Weerstandsbevægelse i spørgsmålet om Sydafrikas sikkerhedsituation. I realiteten har regeringen overtaget det yderste højres politiske klæder med det formål at forene hvide i en referatid vrede over den udenlandske indblandning.*

Men udover at den oprindelige boerbevægelse (Afrikaaners) er rykket sammen ude på højrefløjen, kommer støtten også fra den indvandrede arbejderklasse fra engelsk oprindelse samt fra den 600.000 store portugisisktalende befolkning, hvoraf mange kommer fra de tidligere portugisiske besiddelser i Angola og Mocambique, samt fra hvide, der er flygtet fra det gamle Rhodesia, da det hvide styre måtte afgive magten der. En køn kombination af de sidste dågne hellige, som jo nok ikke kan bevæges af ret mange argumenter i den nuværende situation.

Situationen forværres yderligere af den stigende arbejdsløshed, som er ved at opstå også blandt den hvide befolkning, således at dele af denne nu skal til at overtage det mere beskidte arbejde, som blev udført af de sorte. Det får den konsekvens, at det pjalteproletariat, som er ved at opstå så småt blandt de hvide, er taknemmelige over for en højreorienteret ideologi om den hvide races overlegenhed og ikke er stemt for reformer, som betyder, at sorte får adgang til nogle af de job, som før var forbeholdt de hvide.

BOTHA'S NATIONAL PARTY HAR LIGES HOLT KONGRES

Hvis der var nogen, som havde forventninger om at Botha enten skulle love undtagelsestilstanden ophevet eller love nye reformer på den nyligt overståede kongres for regeringspartiet, National Party, så blev de skuffet. Tværtimod så fastholdt Botha offensiv undtagelsestilstanden og ville overbevise ikke diskutere interne forhold i Sydafrika med vesten, kun hvordan man kunne ordne Sydafrikas sikkerhedsproblemer i forhold til frontlinjesta-terne.

Når man læser de journalistiske reportager om de delegerede på denne kongres og deres holdning, så skulle man ikke tro, at det var Sydafrika, beskrivelserne gik på.

Der beskrives, hvordan 1.700 delegerede og deres familie kom kørende til kongressalen i luksusbiler, i dyre rober som til sin anden filmperle i Hollywood, ubekyrede og selvsikre, der var ikke skygge af sikkerhedscheckning i baggræshallen, ja selv journalisterne blev ikke checket.

De støtter Botha i hans snak om videreførelsen af den type reformer - som

ikke flytter tingene ud af stedet - og det som mest kan hide dem op er »udenlandsk indblanding«. Det er tydeligt at snakken om sanktioner har bevirket, at de bakker totalt op om Botha og hans politik.

Samtidig har de kunnet se at undtagelsestilstanden i første omgang har virket: der er relativt fredeligt i de sorte områder, tusinder af politiske aktivister er internerede, de sorte faglige og politiske bevægelser lider under manglen på ledere, da utroligt mange er internerede, sikkerhedsstyrkerne sidder i første omgang fedt på flesket.

DE LIBERALE HVIDE OG FORRETNINGS-LIVET SOM SNAKKER MED ANC ER ISOLERET

I perioden op til undtagelsestilstanden var der i den vestlige presse mange reportager om, hvordan ANC og andre sorte bevægelser havde det ene eller andet med fremstående re-

(forts. næste side)

ANC

African National Congress blev dannet i 1912 af liberale sorte, hvide, farvede og indere. Op til 1950'erne arbejdede ANC udspekulerende for at bedre de sortes vikkår med fredelige midler.

Efter *Sharville-massakren* i 1960 oprettedes den militære gren med *Nelson Mandela* som leder. I 1960 blev ANC forbudt. Lederne blev fængslet eller gik i eksil. Det dukkede regimet at stække den kæmpe kamp, der var røde i en bølgedal midt 1970'erne.

På samme tid blussede modstanden mod apartheid voldsomt op. Den blev anført af de hvide unge og var bl.a. inspireret af befrielsesbevægelsernes sejr i frontlinjesta-terne. Eksklunger af mange aktivister fra denne kamp, Soweto-opstanden i 1976, tilføjede ANC op liv. Den vrønsede aktivitet er øget med angreb på poststationer, militære anstalter, vitale industri- og energiforsyningsanlæg m.m. ANC har status som de sortes mest betydningsfulde. I 1980 blev ANC og dets samledede organisation, hvilket eksempelvis kommer til udtryk ved den fængslede Mandelas position som national samlingsfigur.

ne regner med at have i handet i 1993. De vestlige lande er gået ind i projektet med flere hundrede af millioner dollars, og specielt de nordiske lande har bidraget til investeringer i at ferdiggøre denne rute.

Men indtil dette sker og afhængig af om det lykkes Mocambique/Zimbabwe at nedkæmpe den sydafri-

kanskstøttede oprørsbevægelse, vil disse lande være meget sårbare overfor syd-afrikanske sanktioner.

Derfor er der ingen logik i at forlange økonomiske sanktioner, hvis man ikke samtidig er indstillet på at bevilege økonomisk katastrofehjælp til frontlinjesta-terne, når Sydafrika skruer bissen på. *Lance*

("Til helvede med omverdenen" fortsat)

BILLEDER FRA DANSKE SOLIDARITETSaktioner mod APARTHEID

Et af de hvide sydafrikaneres feriecentre i Lesotho

præsentanter for forretningslivet i Sydafrika, på tværs af Botha-regeringens ønsker, og at disse repræsentanter var interesseret i en fredelig overgang til flertalstyrer, hvor det kapitalistiske samfundssystem blev bevret.

Det er der ikke megen snak om mere, disse folk er nu totalt isoleret og skal nok lade være med i en situation, hvor den vestlige verden begynder at indføre sanktioner, at snakke med ANC om reformer.

Der har ganske vist i juni og juli måned i år været afholdt en række møder i London mellem ANC og repræsentanter for banker og forretningslivet i England. Sydafrika og USA. ANC var repræsenteret af dets formand, Oliver Tambo og fire medlemmer af ANC's forretningsudvalg. Fra engelsk og amerikansk og sydafrikanisk side var der repræsentanter for BP, Barclay's Bank, Rio Tinto Zinc, Courtaulds, Consolidated

Goldfields m.fl.

Samtalerne foregik, som det hedder i diplomatsproget, i en "meget produktiv, åben og årlig diskussion i en venlig atmosfære". Mødet var arrangeret af den kendte engelske journalist, Anthony Sampson, som har kendt Tambo siden Sampson for 30 år siden var redaktør af et sydafrikanisk magasin i Johannesburg og skulle som formål have "at mindske kløften på begge sider og ellers koncentrere sig om, hvordan man langsiget -kuerne afstedkomme forandringer i Pretoria".

Mødet afstedkom ikke store resultater, det var heller ikke ventet med de store forskelle i udgangspunkt, men der blev opnået enighed om at regeringen i Pretoria måtte acceptere sort flertalstyrer i et fremtidigt Sydafrika, hvor de hvide ville være "junior partners". ANC sagde, at de regnede med fremtidig forhandlingsituation, hvor Botha og lederne af de sydafrikanisk-etablerede "home-lands" sad på den ene side af bordet og ANC og bestemte hvide forretningsfolk sad på den anden side.

Men på kort sigt er det sikkert, at disse mere fremsynede repræsentanter for den kapitalistiske verden godt kan sige sådan noget i England og USA, men de skal nok holde sig på måltten i Sydafrika, hvor de er totalt isoleret.

Lance

Solidaritet så det klodser

Giv en fod mod apartheid

ØK ud af Sydafrika

**BARCLAY'S BANK
I LONDON TABER
KUNDER BLANDT
STUDERENDE
PGA. FOR-
BYNDELSER TIL
SYDAFRICA**

Anti-apartheidmodstandere i England har fået en stor opmuntring til at fortsætte kampagnen for at få banker og forretningslivet til at standse investeringer, udlån etc. til selskaber/filialer i Sydafrika.

Barclay's Bank, som er en af de største engelske bankkæder med filialer over hele verden, har rundsendt et cirkulære til lokale direktører, som siger at bankens andel af lånemarkedet i forhold til de studerende i England er faldet fra 1983 til 1985 med 10% (fra 27% til 17%). Hovedårsagen til dette fald skyldes den kampagne, som den engelske Anti-apartheidkomité har ført mod Barclay's

Bank sammen med landsholdelsen af de engelske studerende (svarende til DSF).

De 10% nedgang i udlånet til studerende svarer til over 20.000 konti og over 400 millioner i indtægtende. Som en hr. Fortsætte udtrykker det i cirkulæret: "... den nedadgående tendens i vor markedsandel kan ikke ignoreres. Samtidig vil den stadig forværedde situation i Sydafrika garantere, at vi kan se frem til et stigende pres på dette område".

Samtidig siges det senere i cirkulæret at "... en række incentiver af økonomisk art kombineret med en mere positiv stillingtagen i Sydafrikaspørgsmålet skulle kunne hjælpe banken med at genvinde markedsandelen".

Men som formanden for de studerende i England, Vicky Phillips, siger: "Banken kan planlægge alle de reklamejef som de ønsker, men de studerende vil fortsætte med at boycotte banken så længe de fortsætter med at være en vigtig forbindelse for apartheidregimet."